

A BÖLCSŐ ÉS A KOPORSÓ KÖZÖTT.

Rég elhagyám az enyhe révet,
Hátam megett már évre évek
Úgy torlanak, mint tengerár,
S új rév, koporsóm csendje vár.

Csalóka fény nyomát csapáztam,
De néha gyöngyöt is halásztam,
S azt képzelém bolond-vakon,
Hogy kincseket visz csolnakom.

De most, hogy már a révbe térek,
Látom: a gyöngyök mit sem érnek,
S kavicssal partra szállni kár,
Hadd nyelje bé a tengerár.

Vargha Gyula.

KÉRDÉSEK FELELET NÉLKÜL.

Maholnap elfogy már a földi élet.
Jön a nagy éj. S dereng-e újra hajnal?...
Uram, szeretnék megbékélni véled
És enmagammal.

A csillagok hideg rejtjelmeit
S a végtelenség vak titkát kutattam;
De nem találkozáim tevéled, itt,
Földi útadban.

Kereszted lábánál letérdepelvén,
Ha sirtam is tán a szent asszonyokkal,
De mély titkát üres sirodnak elmém
Nem győzte okkal.

Kinek nagyobb, mint a csillagsereg,
S százezer napnál fényesebb a trónja,
Hogyan lehettél egy kis porszemed
Fájó atómja?

S a földről én hogy' szállanék ki messze?
Mért lennék üdvezült, egy szebb világon,
Hiszen nincsen szó, amely kifejezze
Parányiságom?...

A természet kérdéseimre néma.
Ki fel a nap felé, a fényre törtem,
Világosságod ott találom-e a
Sötét gödörben?

Vargha Gyula.